

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 14.12.2000

KOM(2000)836 endelig

Midtvejsrapport

**FORDELING AF INDIREKTE MÅLTE FINANSIELLE
FORMIDLINGSTJENESTER (FISIM)**

Midtvejsrapport

**med en kvalitativ og kvantitativ analyse af de første resultater af
prøvemetoderne til fordeling og beregning af FISIM som omhandlet i Rådets
forordning (EF) nr. 448/98 af 16. februar 1998**

(forelagt af Kommissionen)

1. RESUMÉ

I henhold til artikel 5 i Rådets forordning (EF) nr. 448/98 om supplerings og ændring af forordning (EF) nr. 2223/96 for så vidt angår fordeling af indirekte målte finansielle formidlingstjenester (FISIM) inden for rammerne af det europæiske national- og regionalregnskabssystem (ENS) "udarbejder Kommissionen efter høring af Udvalget for De Europæiske Fællesskabers Statistiske Program og inden den 31. december 2000 en midtvejsrapport og inden den 1. juli 2002 en endelig rapport til Europa-Parlamentet og Rådet med en kvalitativ og kvantitativ analyse af virkningerne af prøvemethoderne til fordeling og beregning af FISIM som beskrevet i bilag III".

På dette stadium i prøveperioden skulle medlemsstaterne i overensstemmelse med forordningen forelægge resultaterne for kalenderårene 1995 til 1999 for Kommissionen.

Denne midtvejsrapport indeholder imidlertid kun resultaterne for tretten lande, da to medlemsstater endnu ikke har indsendt deres tal og bemærkninger til Kommissionen.

Inden man med sikkerhed kan udtale sig om pålideligheden af prøvemethoderne, er det nødvendigt at revidere de tal, man nu har, at lade projektet løbe over endnu nogle år, og at kende resultaterne for alle medlemsstater. Der kan derfor på dette stadium i prøveperioden kun gøres følgende foreløbige iagttagelser:

Da fordelte FISIM beregnes som margener, skal der anvendes præcise data. Til trods for mangelen på direkte kilder til nogle af dataene var medlemsstaterne i stand til at gennemføre prøvemethoderne og opnåede sammenlignelige og forholdsvis stabile resultater. Det er derfor Kommissionens opfattelse, at fordeling af FISIM er mulig, hvis der fortsat sker forbedringer i datakilderne.

Eurostat har oprettet en FISIM-taskforce, der består af personer med ansvar for gennemførelsen af prøveprojektet; på møderne i taskforcen kan man vurdere hinandens fremgangsmåder for at opnå bedre sammenlignelighed og drøfte data og metodologiske spørgsmål. FISIM-taskforcen vil sammen med Arbejdsgruppen vedrørende Nationalregnskab, hvor taskforcens arbejde og resultaterne af prøvemethoderne jævnligt drøftes, videreføre sit arbejde med udarbejdelsen af den endelige kommissionsrapport, der inden den 1. juli 2002 skal forelægges for Europa-Parlamentet og Rådet.

2. FISIM-PROBLEMET I NATIONALREGNSKABERNE OG DETS INDVIRKNING PÅ BRUTTONATIONALPRODUKTET (BNP)

Finansielle formidlere fakturerer provisioner og gebyrer specifikt for nogle tjenester. At opgøre produktionen og forbruget af disse tjenester volder ingen særlige teoretiske eller praktiske problemer.

Men finansielle formidlere yder også tjenester, som de fakturerer implicit ved at anvende forskellige satser ved betaling af renter til långivere og opkrævning af renter hos låntagere. De betaler lavere renter end normalt, når de optager lån, og beregner sig højere renter, når de låner penge ud. De nettorenteindtægter, der herved

fremkommer, anvender de til at betale deres udgifter og skabe overskud af produktionen. Denne renteordning fritager de finansielle formidlere for at skulle fakturere de enkelte kunder for ydede tjenester og fører til det rentemønster, der iagttages i praksis. Det betyder imidlertid, at man i nationalregnskabet er nødt til at opgøre værdien af de tjenester, som formidlerne ikke fakturerer specifikt, indirekte, nemlig ved hjælp af de såkaldte indirekte målte finansielle formidlingstjenester (FISIM).

I princippet bør produktionen af FISIM fordeles blandt de forskellige modtagere eller brugere af de tjenester, som ikke faktureres specifikt, og følgelig i nationalregnskabet behandles som virksomhedernes forbrug i produktionen, husholdningernes konsum eller eksport til ikke-residenter.

I praksis kan det dog være vanskeligt at finde en metode til opdeling af FISIM på forskellige brugere på en måde, der er teoretisk tilfredsstillende ud fra en økonomisk synsvinkel, og hvor de nødvendige data også er tilgængelige.

I prøveberegningerne er fordelingen af FISIM blandt brugerne baseret på forskellen mellem de faktiske rentesatser for henholdsvis optagne lån og udlån og en "referencerentesats".

Denne referencerente udgør omkostningerne alene ved optagelse af lån – dvs. en rente, hvorfra risikopræmien i videst muligt omfang er udelukket, og som ikke omfatter formidlingstjenester.

Følgende to eksempler belyser FISIM-beregningerne:

- Lån:
 - Beholdning: 100
 - Renter modtaget af den finansielle formidler: 5 %
 - Referencerente: 2 %
 - $\text{FISIM} = 100 \times (5 \% - 2 \%) = 3$
- Indlån:
 - Beholdning: 100
 - Renter betalt af den finansielle formidler: 1,5 %
 - Referencerente: 2 %
 - $\text{FISIM} = 100 \times (2 \% - 1,5 \%) = 0,5$

I den i 1995 vedtagne udgave af ENS og i de data, medlemsstaterne har indsendt, fordeles produktionen af FISIM pr. konvention ikke blandt brugerne, men behandles som forbrug i produktionen inden for en fiktiv sektor. Derfor indvirker størrelsen af produktionen af FISIM - i modsætning til de provisioner og gebyrer, som de finansielle formidlere fakturerer specifikt - ikke på BNP. Men størrelsen af den del,

der faktureres specifikt i form af provisioner og gebyrer, i forhold til den del, der finansieres implicit i form af FISIM, varierer fra land til land.

Løser man problemet med fordeling af FISIM, vil det føre til betydelige forbedringer i metodologien for det europæiske national- og regionalregnskabssystem (ENS 1995) og i særdeleshed til en mere nøjagtig sammenligning af BNP, der i så fald vil indeholde hele den værditilvækst, der skabes af finansielle formidlers aktiviteter.

Rådets forordning af 16. februar 1998 om fordeling af FISIM inden for rammerne af ENS har til formål at fastlægge en sådan metodologi, der skal anvendes på en harmoniseret måde i alle medlemsstater.

3. METODOLOGI FOR FORDELING AF FISIM

FISIM skal kun beregnes og fordeles på brugersektorer for lån ydet af og indlån hos finansielle formidlere (som tilhører sektor S.122, andre monetære finansielle institutioner, og S.123, andre finansielle formidlere undtagen forsikringsselskaber og pensionskasser), da det kun er renten på disse lån og indlån, der fastsættes af de finansielle formidlere.

FISIM fordeles ikke for andre værdipapirer end aktier, for når finansielle formidlere køber eller sælger værdipapirer på det frie marked, fastsætter de ikke selv deres købs- og salgspriser og dermed heller ikke den rente, de modtager eller betaler.

Beregningen af FISIM for lån og indlån skal foretages på grundlag af forskellen mellem den faktisk betalte og modtagne rente og en "referencerentesats".

I bilag III til Rådets forordning nr. 448/98 redegøres der for databehovene i forbindelse med beregning og fordeling af producerede FISIM. Det slås fast, at det er "nødvendigt at anvende angivelserne vedrørende de gennemsnitlige beholdninger af lån, indlån (efter brugersektorer) og andre former for værdipapirer end aktier udstedt af finansielle formidlere for perioden (gennemsnittet for fire kvartaler) og de påløbne renter efter fordelingen af rentegodtgørelser på de faktiske modtagere i overensstemmelse med ENS 1995".

Disse statistiske data gør det muligt forsøgsvist at beregne seks "interne" referencerenter og en "ekstern" referencerente for eksport og import af FISIM:

Metoder til beregning af referencerenten

Metode nr. 1	Modtagne renter af lån mellem residente finansielle formidlere, divideret med beholdning af lån mellem residente finansielle formidlere.
Metode nr. 2	Modtagne renter af lån mellem residente finansielle formidlere og af andre værdipapirer end aktier udstedt af finansielle formidlere, divideret med beholdning af lån mellem residente finansielle formidlere og af andre værdipapirer end aktier udstedt af finansielle formidlere.
Metode nr. 3	For kortfristede transaktioner: metode nr. 1. For langfristede transaktioner: offentliggjorte renter for andre værdipapirer end aktier.
Metode nr. 4a	Gennemsnit af gennemsnittet af de residente institutionelle brugersektorer (bortset fra centralbankernes) udlåns- og indlånsrente.
Metode nr. 4b	Gennemsnittet af metode nr. 4a og 1.
Metode nr. 4c	Gennemsnittet af metode nr. 4a og 2.
Metode for eksport og import	Vægtet gennemsnitlig interbank-rente af udlån og indlån mellem residente og ikke-residente finansielle formidlere.

Beholdninger og renter af lån og indlån skal opdeles på brugersektorer.

Til husholdningssektoren i nationalregnskabet hører husholdninger i deres egenskab af forbrugere og i deres egenskab af producenter, hvis de ejer personlige foretagender.

For at kunne identificere den del af FISIM, der skal henføres til konsum, og dermed evaluere indvirkningen på BNP, er det desuden nødvendigt med en yderligere opdeling af beholdninger og renter af lån ydet til husholdningssektoren ved at skelne mellem:

- boliglån (forbrug i produktionen; ejere af egen bolig behandles i systemet som ejere af foretagender, der producerer bolig tjenester til eget konsum, så boliger er ikke varige forbrugsgoder)
- lån til husholdninger i deres egenskab af ejere af personlige foretagender (forbrug i produktionen)
- andre lån til husholdninger (konsum).
- En lignende opdeling er nødvendig for beholdninger af indlån og renter betalt til husholdninger i deres egenskab af privatpersoner og i deres egenskab af ejere af personlige foretagender.

4. DATAKILDER

4.1. Dækning af sektor S.122 og S.123

Sektor S.122 (andre monetære finansielle institutioner, dvs. undtagen centralbanken) og sektor S.123 (andre finansielle formidlere undtagen forsikringsselskaber og pensionskasser) producerer FISIM, der skal fordeles.

Oplysningerne er mere pålidelige for sektor S.122 end for sektor S.123, der dog er meget mindre.

4.2. Tilgængelighed af data om beholdninger af lån og indlån samt renteindtægter

- I de fleste tilfælde er de nødvendige oplysninger om beholdninger af lån og indlån direkte tilgængelige sammen med en opdeling på de vigtigste indenlandske brugersektorer. Men det er ikke altid muligt at identificere husholdninger som forbrugere, som boligejere eller som ejere af personlige foretagender, hvilket er afgørende for at kunne analysere FISIM's indvirkning på BNP. Især er oplysninger om lån til husholdninger i deres egenskab af boligejere og om andelen af indlån fra husholdninger som "forbrugere" ikke altid tilgængelige.
- Det er nødvendigt at kende beholdningen af lån til og indlån fra ikke-residenter for at kunne beregne eksport og import af FISIM. Det er vanskeligere for medlemsstaterne at skaffe de oplysninger, der er nødvendige til beregning af importerede FISIM end til beregning af eksporterede FISIM, hvilket gør overslagene for importerede FISIM mindre pålidelige.
- De oplysninger, der er adgang til om renteindtægter, er mindre detaljerede. I de fleste lande er disse oplysninger direkte tilgængelige, men uden opdeling på institutionelle sektorer. For at estimere renteindtægterne og foretage denne opdeling er det derfor nødvendigt at estimere rentesatserne for hver institutionel sektor og anvende dem på de kendte beholdninger af lån og indlån.

4.3. Metode nr. 1 og 2: Overensstemmelse mellem aktiver og passiver

I teorien skal de samlede interbank-lån mellem residente finansielle formidlere, der tilhører sektor S.122 og S.123, andrage samme beløb som de samlede interbank-indlån. I praksis svarer de samlede lån optaget af residente finansielle formidlere hos andre residente finansielle formidlere (og de heraf betalte renter) dog ikke til residente finansielle formidlers samlede indlån hos andre residente finansielle formidlere (og de heraf modtagne renter). Dette er vigtigt i forbindelse med beregningen efter metode nr. 1 og 2. Det blev besluttet, at medlemsstaterne skulle beregne referencerenten, hvor den er mest pålidelig, dvs. enten på udlåns- eller indlånssiden. Hvis det ene alternativ ikke er mere pålideligt end det andet, skal der anvendes et vægtet gennemsnit af de to muligheder.

4.4. Metode nr. 3: Opdeling i kort- og langfristede transaktioner

Adskillige medlemsstater er ude af stand til at beregne den interne referencerente efter metode nr. 3, fordi der ikke findes tilstrækkelige oplysninger om løbetider for FISIM-producenters passiver. Med andre ord er det enten umuligt eller vanskeligt at foretage en pålidelig opdeling i kort- og langfristede lån og indlån. Nogle

medlemsstater, der har foretaget denne beregning, har klart angivet, at metode nr. 3 giver mindre pålidelige resultater end de øvrige.

5. DE VIGTIGSTE RESULTATER

5.1. Sammenligning mellem ikke-fordelte FISIM efter den nuværende definition og fordelte FISIM

Der er små forskelle i resultaterne af de metoder, der anvendes til beregning af de samlede FISIM (som ikke er opdelt på brugerne), således som de er defineret på nuværende tidspunkt, og summen af den fordelte produktion af FISIM. Den lille forskel – positiv eller negativ alt efter medlemsstat – beror hovedsagelig på forskellen mellem de finansielle formidlers betalte renter minus modtagne renter for andre værdipapirer end aktier, da disse værdipapirer indgår i beregningen af de samlede FISIM, mens beregningen af fordelte FISIM kun vedrører lån og indlån (da det kun er renten på udlån og indlån, der fastsættes af de finansielle formidlere).

5.2. Centralbankens produktion

Ifølge FISIM-forordningen skal centralbankens produktion ikke længere beregnes som for andre finansielle formidlere, men som summen af omkostningerne. Medlemsstaterne har i deres rapporter udtalt sig til fordel for denne metode.

5.3. Negative FISIM

Negative FISIM kan forekomme, da fordelte FISIM beregnes på grundlag af forskellen mellem de renter, der er modtaget af de finansielle formidlere, og referencerenten (for lån) og på grundlag af forskellen mellem referencerenten og de renter, der er betalt af de finansielle formidlere (for indlån).

De fleste medlemsstater ønsker ikke at have negative FISIM, hvilket de begrundes med, at det er vanskeligt at fremvise en tjeneste med et negativt resultat. Andre medlemsstater accepterer, at negative FISIM kan forekomme, idet de anfører, at indtægterne i sektor S.122 og S.123 ikke kun fremkommer ved forskellen mellem modtagne og betalte renter, men også ved gebyrer og provisioner.

Man har undertiden konstateret negative FISIM ved opdelingen af FISIM på brugersektorer, men normalt er FISIM-resultaterne altid positive, uanset hvilken metode der anvendes.

Ser man på alle sektorer under ét, har resultaterne kun sjældent og sporadisk været negative. Den sektor, hvor der oftest forekommer negative FISIM, er sektoren for forsikringsselskaber og pensionskasser (på indlånssiden).

5.4. Analyse af indvirkningen på BNP

5.4.1. Gennemsnitlig indvirkning på BNP efter land

En sammenligning af den gennemsnitlige indvirkning af fordelingen af FISIM på BNP i de forskellige lande viser kun delvist de finansielle formidlers betydning i økonomien, eftersom de finansielle formidlere også fakturerer provisioner og gebyrer specifikt, som allerede er opdelt på brugersektorer og dermed allerede indgår i beregningen af BNP.

I nogle lande blev der konstateret en faldende tendens for FISIM i perioden, fordi de finansielle formidlere fakturerer provisioner og gebyrer for en stadig større del af deres produktion.

Fordelingen af FISIM - i gennemsnit af alle år og alle metoder - ville øge BNP med ca. 1,4 % (gennemsnit for alle lande).

Nedenstående tabel viser indvirkningen på BNP i de enkelte lande i gennemsnit af de forskellige metoder og af de fem år (eller fire år for medlemsstater, der endnu ikke har indsendt 1999-resultaterne). Indvirkningen er opdelt i:

- stigning i husholdningernes konsum (herunder non-profit institutioner, når denne sektor ikke kan vises særskilt) svarende til tjenester produceret af residente finansielle formidlere
- stigning i konsum af ikke-markedsmæssige tjenester ydet af sektoren offentlig forvaltning og service og sektoren NPIH'er (når sidstnævnte optræder særskilt) svarende til tjenester produceret af residente finansielle formidlere
- eksport af FISIM minus import af FISIM til markedsmæssige producenters forbrug i produktionen (da FISIM, der importeres til konsum, er neutrale i forhold til BNP). Eksport og import af FISIM beregnes ikke kun på grundlag af lån og indlån mellem finansielle formidlere og enheder, som ikke er finansielle formidlere, men også på grundlag af interbank-lån og -indlån mellem residente finansielle formidlere og ikke-residente finansielle formidlere, der behandles som eksport eller import, afhængigt af resultaternes fortegn.

Land	Indvirkning på BNP (%)	heraf stigning i husholdningernes konsum	heraf stigning i konsum af ikke-markedsmæssige tjenester	heraf eksport minus import til forbrug i produktionen
Belgien	1,6	1,1	0,2	0,3
Portugal	1,6	1,7	0	-0,1
Det Forenede Kongerige	1,6	1,4	0,1	0,1
Grækenland	1,6	1,1	0,5	-
Danmark	1,5	1,3	0,1	0,1
Spanien	1,5	1,2	0,2	0,1
Nederlandene	1,4	1,1	0,1	0,2
Finland	1,4	1	0,1	0,3
Tyskland	1,3	1,6	0,3	-0,6
Sverige	1,2	1	0,2	0
Østrig	1,2	0,4	0,4	0,4
Frankrig	1,2	0,8	0,2	0,2
Italien	1,1	1	0,1	0

Ca. 80 % af denne indvirkning kan tilskrives en stigning i husholdningernes konsum, svarende til FISIM fordelt på husholdningers lån og indlån i deres ejendomme af endelige forbrugere.

5.4.2. Gennemsnitlig indvirkning på BNP efter intern referencerente

Indvirkning på BNP (gennemsnit af alle år og alle medlemsstater)

	Metode nr. 1	Metode nr. 2	Metode nr. 3	Metode nr. 4a	Metode nr. 4b	Metode nr. 4c
Indvirkning på BNP (%)	1,26	1,39	1,32	1,35	1,31	1,37

Der er ikke stor forskel på indvirkningen på BNP fra den ene referencerente til den anden.

Metode nr. 1, der er baseret på interbank-renten, svarer i gennemsnit til en stigning i BNP på 1,26 %.

Metode nr. 2, der også omfatter renten af obligationer, har i gennemsnit af de undersøgte år en lidt større indvirkning (1,39 % af BNP).

Metode nr. 3 indvirker i mindre grad på BNP, men kan ikke anvendes i en række medlemsstater, da de ikke er i stand til at opdele lån og indlån efter løbetid. Da den i øvrigt omfatter to referencerentesatser (en for langfristede transaktioner og en for kortfristede transaktioner), er denne metode forbundet med den ulempe, at den systematisk eliminerer de fordele, de finansielle formidlere har ved at anvende kortfristede indlån til finansiering af langfristede udlån.

Med metode nr. 4a beregner man kun forskellen mellem udlåns- og indlånsrenten, og ingen af disse er på nogen påviselig måde forbundet med "den rene rente" (i begge indgår et element af betaling for tjenesten, hvis størrelse dog er ukendt).

Metode nr. 4b og 4c er en kombination af metode nr. 4a og henholdsvis metode nr. 1 og metode nr. 2.

Fra et metodologisk synspunkt bør referencerenten måle omkostningerne alene ved en udlåns- eller indlånstransaktion uden noget element af betaling for tjenesten eller risikopræmie. Derfor er metode nr. 1 og 2 teoretisk bedre end metoderne under nr. 4, men metode nr. 4 blev medtaget i forordningen, fordi den mentes at give mere stabile resultater.

5.4.3. "Volatilitetsindeks"

For at afprøve stabiliteten af resultaterne har man for hver metode målt disses "volatilitet" som følger:

"Volatilitetsindeks" for fordeling af FISIM, baseret på resultaterne efter land og metode

$$= \frac{\text{indvirkning på BNP i år } n + 1 - \text{indvirkning på BNP i år } n}{\text{indvirkning på BNP i år } n}$$

Gennemsnitlig "volatilitet" efter land (gennemsnit af metode nr. 1, 2, 4a, 4b og 4c)

Beregningen viser forskellige "volatilitetsniveauer" for hver medlemsstat. I gennemsnit for de fem metoder (metode nr. 3 er ikke medtaget, da den i en række lande ikke kunne gennemføres) ligger volatilitetsindekset på under 10 % i Sverige, Østrig og Nederlandene og på mellem 10 % og 16 % i Italien, Finland, Belgien, Frankrig, Danmark, Tyskland, Spanien og Det Forenede Kongerige.

Gennemsnitlig "volatilitet" for de forskellige metoder (gennemsnit af medlemsstater)

	Metode nr. 1	Metode nr. 2	Metode nr. 3	Metode nr. 4a	Metode nr. 4b	Metode nr. 4c
Volatilitet (%)	14 %	12 %	12 %	11 %	12 %	12 %

Ikke overraskende er metode nr. 4a den mindst volatile. Mellem denne metode og metode nr. 2 er forskellen dog kun 1 %. På dette stadium i prøveperioden ser metode nr. 2 ud til at være den bedste, da den er mere tilfredsstillende fra et teoretisk synspunkt end metode nr. 4a. Metode nr. 2 er desuden kvalitativt bedre end metode 1, da der er tale om en rente, som finder anvendelse på transaktioner med mange forskellige løbetider, og som derfor giver mere stabile resultater.

Da indvirkningen på BNP af fordeling af FISIM i gennemsnit er 1,4 %, betyder dette "volatilitetsindeks" (12 %), at indvirkningen – i gennemsnit – varierer med $1,4 \% \times 12 \% = 0,17 \%$ af BNP, hvilket er den gennemsnitlige forskel mellem indvirkningen på BNP fra det ene år til det andet.

Den gennemsnitlige "volatilitet" beror på både beholdningsændringer (udtrykt i procent af BNP) og på renteændringer.

"Volatilitetsindekset" for beholdninger af lån og indlån, der indvirker på BNP (husholdningernes konsum, NIPH'er, offentlig forvaltning og service samt eksport), er 5 %. Det betyder, at volatiliteten af FISIM ville være 5 % og ikke 12 % – hvis rentesatserne forblev uændrede. Det betyder også, at "volatiliteten" af FISIM (12 %) skyldes beholdningsændringer og renteændringer i lige omfang.

Det forhold, at referencerenten undertiden ligger enten tættere på renten af udlån eller tættere på renten af indlån, er mindre relevant, da "volatiliteten" af metode nr. 4a, der undgår denne situation, ikke er ret meget lavere end "volatiliteten" af andre metoder, især metode nr. 2.

6. KONKLUSION

Fordeling af FISIM kræver yderligere forbedringer i de statistiske kilder, især med henblik på en direkte opgørelse af renteindtægter efter institutionelle sektorer, en opdeling af husholdningernes indlån efter formål (forbrug i produktionen eller konsum) og bedre opgørelser af eksport og import af FISIM.

I deres bemærkninger har medlemsstaterne påpeget to kriterier til afdækning af relevante referencerentesatser: for det første behovet for at råde over en referencerente, som ligger forholdsvist tæt på "den rene referencerente", og for det andet for at have en referencerente, der giver de mest pålidelige resultater på grundlag af de tilgængelige data. Analysen af indvirkningen på BNP peger på dette stadium på metode nr. 2 som den, der giver de bedste resultater, efterfulgt af metode nr. 1, 4c, 4b, 4a og 3.

Nogle medlemsstater er af praktiske og undertiden teoretiske grunde ikke villige til at gennemføre alle prøvemetoderne til fordeling af FISIM som omhandlet i forordningen og finder, at ingen af metoderne i virkeligheden er mere pålidelig med henblik på en korrekt opgørelse af den økonomiske aktivitet end den nuværende nulfordeling.

Som anført i resuméet af denne midtvejsrapport er det Kommissionens opfattelse på dette stadium i prøveperioden, at fordeling af FISIM er mulig, hvis der fortsat sker forbedringer i datakilderne.

Det er under alle omstændigheder nødvendigt at revidere nogle af de tal, man nu har, at lade projektet løbe over endnu en årrække, at analysere FISIM i faste priser og efter erhverv og at videreføre arbejdet i FISIM-taskforcen og i Arbejdsgruppen vedrørende Nationalregnskab, inden man med sikkerhed kan udtale sig om pålideligheden af metoderne til fordeling af FISIM som omhandlet i denne forordning.